

то на ранитѣ си, връщали са въ фронтъ. Когато имъ предлагали да са върнатъ въ Габровската болница, тѣ отговорили: „Още има време! Болницитѣ сж за други, за тѣжкораненитѣ, а намъ още държи колко-годѣ ржката. Трѣба да са поработи Време токвозъ . . . все ще са мре!“ И дѣйствително умирали геройски. Офицери и солдати са надваряли въ юначество и подвиги. Еднакво измжчени, уморени, гладни и полуживи хора, офицеритѣ вървѣли все напредъ. «Българскитѣ ополченци работяли както казацитѣ, пиши В. Крестовский дописникъ на *Правителственний Вѣстникъ*. Съ штикове и викове ура! тѣ сж спускали напредъ. Но тѣхнитѣ шаспо са скоро разваляли и тѣ оставали во фронтъ, като неправяли нищо.»

— Защо стоите тукъ? Вий вече не можете да стрѣляте, казватъ имъ офицеритѣ.

— Така е, ваше високоблагородие, но ний са събирами въ отдѣлна команда и ще са впуснемъ съ штиковетѣ; отговарятъ тѣ.

Генералъ Радецкый постоянно воодушевлявалъ всички съ своя личенъ примѣръ; той всекога билъ тамъ, дѣто огъня билъ по-силенъ. Съ пълно спокойствие и съ умна распоредителностъ той са намѣрвалъ средъ опасноститѣ. Всички са очудвали на неговото хладнокръвие! Солдатитѣ са насърдчавали отъ примѣра му, офицеритѣ гледали да му подражаватъ.

13 Августъ. Съмижло. Това е петия денъ отъ непрестанния бой. Турцитѣ сж възмъкнжли надъ самитѣ височини, които командовали руската позиция. Тамъ тѣ свършвали устройството на своитѣ батареи противъ своя лѣви флангъ. Минжло са не много. Турцитѣ са поевили отъредъ, най-много на лѣвата страна. Това катеряне по